

شاخ نجات

کلیتین ویلیامز

خدا "شاخ نجاتی برای ما برافراشت" (لوقا ۱: ۶۹). بدین ترتیب خبر تولد قریب الوقوع مسیح، توسط زکریا، کاهن مسن و پدر یحیی تعمید دهنده، اعلام گردید. اما چگونه استفاده او از "شاخ" به عنوان یک نماد، به درک ظهور مسیح و کار او روشنی می‌بخشید؟ منشا این تصویرگرایی کجاست و چه چیزی را در مورد نجات‌دهنده و نجاتمان به ما تعلیم می‌دهد؟

داوود خدا را به عنوان "شاخ نجاتم" تسبیح می‌گفت (مزامیر ۱۸: ۲)، و برای مدتی طولانی ظهور مسیح را به عنوان "شاخ" انتظار می‌کشیدند (اول سموئیل ۲: ۱۰؛ مزامیر ۱۳۲: ۱۷). بسیاری تصویر شاخ را به عنوان نماد قوت و تسلط حیوانی قدرتمند می‌دیدند، که به منظور نمایان‌سازی کار خدا از طریق مسیح استفاده شده است. یک شاخ همچنین می‌تواند به عنوان نمایی از جلال و برتری دیده شود، به طوری که "بلند کردن شاخ" پیروزی فیض خدا و جلال قوم او را نشان می‌دهد (اول سموئیل ۲: ۱؛ مزامیر ۷۵: ۱۰). اگرچه این نماد قدرت و برتری، بدون شک در کتاب مقدس وجود دارد، اما به طور کامل توضیح نمی‌دهد که چگونه یک شاخ می‌تواند تصویری از نجات باشد، مخصوصاً وقتی که به نجات‌دهنده‌ای نسبت داده می‌شود، که به عنوان یک بره مطیع آمده بود و نه به عنوان یک شخص قدرت‌مند.

کلمه‌ی ترجمه شده برای واژه‌ی "شاخ" (عبری: کِرن) در اکثر موارد استفاده شده در عهدعتیق به حیوان اشاره نمی‌کند، بلکه به مذبح داخل خیمه و هیكل اشاره می‌کند. به عنوان مثال، "شاخ‌ها" ویژگی مشخصی از مذبح بخور هستند (خروج ۳۰: ۲-۳). این شاخ‌ها احتمالاً به شکل برآمدگی‌هایی رو به بالا در چهار گوشه مذبح بودند. خدا فرمان داد که کاهن اعظم، "سالی یک مرتبه بر شاخ‌هایش کفاره کند" (خروج ۳۰: ۱۰) که باید در روز کفاره اتفاق می‌افتاد، زمانی که خون یک گاو و یک بز "بر شاخ‌های مذبح و اطرافش" ریخته می‌شد (لاویان ۱۶: ۱۸). به همین ترتیب، قربانی گناه نیز نیازمند ریختن خون یک گاو روی "شاخ‌های مذبح" بود (لاویان ۴: ۷). این خون گاوها و بزها بود که نمادی از کفاره بود، اما نمایانی خون کفاره، بر روی شاخ‌های مذبح انجام می‌شد.

در خدمت کهنات و زندگی عبادی و پرستشی اسرائیل، شاخ‌های مذبح بدون شک با کفاره از طریق ریختن خون به طور پیوسته مرتبط بودند. آنها نماد کوچکی از مراسم آیینی بخشش خدا که توسط مسیح به حقیقت می‌پیوست، نبودند. شاید ارتباط بین شاخ‌های مذبح و کفاره‌ی گناه دلیلی باشد که چندین شخصیت در عهدعتیق، وقتی که از این می‌ترسیدند که کشته شوند، به شاخ‌های مذبح چسبیده و به آن نگاه می‌کردند. انجام این کار به معنای طلب رحمت کردن بود.

با توجه به این پیش‌زمینه، ارتباط بین شاخ‌ها و کفاره برای زکریای کاهن، امری طبیعی بود. بنابراین، به نظر می‌رسد، وقتی جبرئیل بر زکریا ظاهر شد، فرشته در کنار مذبح بخور ایستاده بود، درست در کنار آن "شاخ‌ها" که برای قرن‌ها نمادی از کار مسیح بودند (لوقا ۱: ۱۱). زکریا پس از این ملاقات، مدتی ساکت بود، اما هنگامی که سرانجام زبانش باز شد، تولد مسیح را پیشگویی کرد و او را "شاخ نجاتی برای ما" خواند (لوقا ۱: ۶۹). بر این شاخ، خون کفاره تنها یک بار و برای همیشه ریخته شد، و همچنین "برای ما".

خونی که هر ساله بر شاخ‌های مذبح پاشیده می‌شد، نمی‌توانست نجاتی را که نمایانگر آن بود، به‌انجام رساند (عبرانیان ۱۰: ۱-۴). هر یک از اِلمان‌های موجود در قدس، اشاره و پیش‌بینی‌ای بودند، از آمدن مسیح، کاهن اعظمی که قربانی او به‌طور قاطع و برای همیشه کفاره‌ی تمام گناهان قومش بود (عبرانیان ۹: ۲۳-۲۸). اکنون می‌توانیم خوشحال باشیم و شکر کنیم که "شاخ نجات" به جای شاخ‌های مذبح باستانی برافراشته شده است. این شاخ تنها یک بار به خون مسیح پر شده بود، اما تنها با خونی که قادر به تطهیر ما از همه‌ی گناهانمان است (اول یوحنا ۱: ۷).

گرچه گرفتن شاخ‌های مذبح ممکن است یک راه قدیمی برای طلب رحمت بوده باشد، اما تضمینی در آن وجود نداشت. اَدُنیا و

یوآب هر دو این کار را انجام دادند و با این حال همچنان عواقب گناهانشان را تحمل کردند (اول پادشاهان ۱: ۵۰-۵۳، ۲: ۲۵، ۲: ۲۸-۳۴). با این حال، خدا برای همه‌ی قوم خود، یک شاخ نجات حقیقی و ابدی در عیسی مسیح فراهم کرده است. تنها با پیوستن به او، و تنها با ایمان، مصالحه‌ی با خدا و بخشش گناهان را دریافت خواهیم کرد.

دکتر کلیتون جی. ویلیامز، استاد مطالعات عهدعتیق در دانشگاه Reformed Presbyterian Theological Seminary. واقع در پیتسبورگ است. همچنین او نویسنده‌ی کتاب «سایه مسیح در کتاب ایوب» می‌باشد.

این مقاله در وبسایت لیگونیر منتشر شده است.